

Kız ve Görünmez Kedi

Jane MEADOW

Kız ve Görünmez Kedi

Jane MEADOW

Emma, kırmızı kapılı küçük bir evde, papatyalarla dolu bir bahçede yaşıyordu. Sıcak, açık kahverengi bir teni ve sık sık kulaklarının arkasına attığı dalgalı koyu kahverengi saçları vardı. Büyük, ela gözleri her şeyi fark ederdi ve burnunun üzerinde birkaç soluk çil dans ederdi. Her gün küçük yeşil bir çantasını taşır, beyaz yakalı gömleğinin üzerine hardal sarısı kazağını, mavi kot tulumunu ve kırmızı kanvas ayakkabılarını giyerdi.

Güneşli bir sabah Emma, bahçesindeki yaşlı meşe ağacının altında oturdu. Çalmayan bir çan gibi minik bir ses duydu. Bir çalının arkasından küçük, tüylü bir kedi baktı. Tüyleri gümüş grisiydi ve soluk yeşil gözleri utangaçça kırpıştı. Boynunda minik gümüş bir çan olan ince mavi bir kurdele vardı. Emma gülümsedi ve yumuşak bir sesle, "Merhaba, küçüğüm," dedi.

Kedi bir adım ileri attı, sonra bir adım daha. Ama yakınlarda bir kuş kanat çırpınca kedi yerinden sıçradı. Birden tüylü bedeni sis gibi soldu. Neredeyse görünmez oldu! Emma hâlâ bir gümüş parıltısı ve iki soluk yeşil göz görebiliyordu. "Korkma," diye fısıldadı Emma. "Sana zarar vermem." Kedinin çanı sessiz kaldı ve kedi tamamen kayboldu.

Emma görünmez kediye kovalamadı. Bunun yerine hiç kıpırdamadan oturdu ve yumuşak bir sesle konuştu. "Benim adım Emma. Papatyaları ve ılık sütü severim." Bekledi. Bir süre sonra kedi yavaşça yeniden görünür oldu, bir lalenin arkasından bakarak. Tüyleri artık katı görünüyordu ve çanı minik bir tıngırtı çıkardı. Emma gülümsedi ama kıpırdamadı. Sadece nazikçe konuşmaya devam etti.

O günden sonra Emma her gün bahçeye gidip sessizce oturdu. Bazen kedi görünüyordu, bazen görünmüyordu. Yüksek sesle havlayan bir köpek duyulunca kedi kayboluyordu. Ama Emma onu yakalamaya hiç çalışmadı. Sadece, "Sorun değil. Ben buradayım," dedi. Yavaş yavaş kedi her seferinde biraz daha uzun süre görünür kalmaya başladı. Emma ona Misty adını verdi, çünkü sabah sisi gibi soluyordu.

Misty, Emma'nın yeşil çantasını merak ediyordu. Bir öğleden sonra, tüylü kuyruğu seğirerek daha da yaklaştı. Emma çantayı açtı ve ona yumuşak kırmızı bir top gösterdi. "Oynamak ister misin?" diye sordu Emma. Topu nazikçe yuvarladı. Misty topun yuvarlanışını izledi, sonra minik bir adım attı. Ama tam o sırada yüksek bir ses onu yerinden sıçrattı ve yeniden görünmez oldu.

Emma ne iç çekti ne de üzüldü. Sadece bekledi. "Sorun yok, Misty. Daha sonra tekrar deneyebiliriz." Geriye yaslandı ve sessiz bir melodi mırıldandı. Kısa süre sonra Misty, biraz utanmış bir halde yeniden belirdi. Gümüş grisi tüyleri güneş ışığında parıldadı. Emma fark etmemiş gibi yaptı ve "Bak, top tam burada. Sıra sende," dedi. Misty'nin soluk yeşil gözleri parladı.

Gün geçtikçe Misty biraz daha cesurlaştı. Emma'nın sesinin her zaman sakin, ellerinin her zaman nazık olduğunu öğrendi. Emma öğle yemeğini yerken Misty yanına oturur, bir kırıntı umardı. Emma kitap okurken Misty battaniyenin köşesine kıvrılırdı. Ama beklenmedik bir şey olursa Misty yine de kaybolurdu. Emma bunu hiç dert etmezdi. Güvenin zaman aldığını biliyordu.

Bir öğleden sonra büyük siyah bir kuş çitin üzerine kondu ve yüksek sesle öttü. Misty titreşti ve solmaya başladı. Ama kaçmak yerine Emma'ya baktı. Emma yumuşak bir sesle, "Güvendesin, Misty. Ben tam buradayım," dedi. Misty'nin solması yavaşladı. Derin bir nefes aldı ve tüyleri biraz saydam olsa da görünür kaldı. Emma'nın kalbi gururla doldu.

O günden sonra Misty, korksa bile görünür kalmak için çok çabaladı. Emma onu sessiz sözlerle cesaretlendirdi. "Çok cesursun, Misty." Kırmızı topla oynadılar ve Misty onu çimenlerin üzerinde kovaladı. Çanı neşeyle tıngırdadı. Emma gülünce Misty'nin tüyleri tamamen katılaştı. Sanki Emma'nın nezaketi, korkuyu uzak tutan sıcak bir battaniyeydi.

Sonra bir sınav geldi. Gökyüzünde ani bir gök gürültüsü yankılandı. Misty'nin gözleri kocaman açıldı ve solmaya başladı. Ama Emma kollarını açtı ve "Buraya gel, Misty. Seni tuttum," dedi. Misty tereddüt etti, sonra Emma'ya koşup kucağına oturdu. Biraz titreyerek de olsa görünür kaldı. Emma onu sıkıca sardı ve fısıldadı: "Gördün mü? Güvendesin."

Gök gürültüsü geçtikten sonra Misty'nin titremesi durdu. Soluk yeşil gözleriyle güven içinde Emma'ya baktı. Gümüş çanı berrak, mutlu bir tını çıkardı. "Baştan sona görünür kaldın," dedi Emma gülümseyerek. "Seninle gurur duyuyorum." Misty ilk kez mırladı. Gizli bir motor çalışıyormuş gibi minik, gürültülü bir sestti.

O andan sonra Misty nadiren görünmez oldu. Tüylü kuyruğunu havada tutarak Emma'yı her yere takip etti. Birlikte bahçeyi keşfettiler, kelebekleri kovaladılar ve çiçekleri kokladılar. Misty, Emma'nın mavi kurdeleli tasmaına papatya zinciri bağlamasına bile izin verdi. Emma böyle özel bir arkadaşı olduğu için kendini şanslı hissetti. Misty de Emma'nın her zaman nazik olacağını bilerek güvende hissetti.

Bir akşam, güneş batarken Emma meşe ağacının altında Misty kucağında oturdu. "Biliyor musun, Misty," dedi Emma, "bana bir şey öğrettin." Misty başını yana eğdi. "Bana sessiz ve sabırlı olmanın, korkmuş bir dostun cesur hissetmesine yardımcı olabileceğini gösterdin." Misty gözlerini kırıştırdı ve başını Emma'nın eline sürttü. Çanı, minik bir teşekkür gibi yumuşakça tıngırdadı.

Emma'nın nezaketi Misty'ye cesaret vermişti. Misty'nin güveni de Emma'ya harika bir dostluk kazandırmıştı. Güvenin bir bahçe gibi olduğunu öğrendiler: nazik bir özenle yavaşça büyür. Bir dosta zaman ve alan verdiğinizde, o dost çiçek açabilir. Korkmuş bir kedi bile birinin ona inanmasıyla cesur olabilir. Ve bu, en güzel büyüdür.

Yani bir gün kırmızı bir kapının yanında gümüş bir parıltı görürseniz ya da çalmayan bir çan duyarsanız, bileceksiniz. Bu, Emma adlı bir kız sayesinde görünür kalmayı öğrenen kedi Misty olabilir. Onların hikâyesi bize güven ve nezaketin en utangaç kalbi bile güvende ve cesur hissettirebileceğini hatırlatır. Ve bu, saklamaya değer bir hazinedir.